

ក្នុងពេញ: កម្រងឯកសារមុនការផ្លាស់ប្តូរ, ដងខ្លួន និង កែវចក្ខុ នៅទីក្រុង

សិល្បករ	អំពីសិល្បករ	ចំណងជើងស្នាដៃ	ឆ្នាំ	សម្ភារៈ	រយៈពេល	អំពីស្នាដៃ
<p>អានីដា យីវ៉ាលី</p>	<p>អានីដា យីវ៉ាលី កើតឆ្នាំ ១៩៧៤, កម្ពុជា/រស់នៅនិងធ្វើការនៅក្នុងពេញ</p> <p>អាលី ជាសិល្បករមានស្នាដៃផ្នែក សម្តែង តម្លើង វីដេអូ កំណាព្យ ការប្រជុំជាសាធារណៈ និងការតវ៉ានយោបាយ។ នាងគឺជាស្ត្រីខ្មែរអឺរ៉ុប កើតក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជំនាន់ទីមួយដែលធំដឹងក្តីនៅឈើកាហ្វេ។ ការងាររបស់នាង គឺការសង្កេតអំពីការការប៉ះទង្គិចសិល្បៈ ព្រលឹង និងនយោបាយ ទាក់ទងនឹងអត្តសញ្ញាណចម្រុះក្នុងដំណាក់កាលអន្តរកាលនេះ។ បន្ទាប់ពីរស់នៅក្រៅប្រទេសកម្ពុជាជាងបីទសវត្ស អាលីត្រឡប់មកធ្វើការនៅក្នុងពេញ និងសហការបង្កើតស្នូឌីយោ Revolt ដែលជាស្ថានីយប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយរួមមួយ។ អាលី ទទួលបានបរិញ្ញាប័ត្រវិចិត្រសិល្បៈ ផ្នែកការតាក់តែងរចនាក្រាហ្វិក ពីសាកលវិទ្យាល័យអឺលីនីយ និងម៉ាស៊ីនវិចិត្រសិល្បៈ ផ្នែកសម្តែង មកពីសាលាសិល្បៈនៃវិទ្យាស្ថានឈើកាហ្វេ។</p>	<p><i>Enter the Ruins</i></p> <p><i>Enter the Lot</i></p> <p><i>Enter the Past</i></p>	<p>2012</p> <p>2012</p> <p>2012</p>	<p>វីដេអូទោល HD</p> <p>វីដេអូទោល HD</p> <p>វីដេអូទោល HD</p>	<p>4' 04"</p> <p>4'</p> <p>3'</p>	<p>បណ្តុំស្នាដៃទាំងនេះ ជាចំណែកនៃសេរីមួយដែលបានបង្កើតឡើង ក្នុងអំឡុងពេលបីខែពេលនៅជាមួយមណ្ឌលសិល្បៈអង្គការបារាំង ក្នុងឆ្នាំ២០១២ សម្រាប់ការតាំងពិពណ៌ទោលដំបូងមួយក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដែលមានចំណងជើងថា “លំហរវាងខាងក្នុង/ខាងក្រៅ” ដែលជាការងារមួយតាមរយៈការប្រើកៅអីក្រហម ជាបស់សាមញ្ញមានវិមាត្រដ៏អស្ចារ្យ។ នៅចន្លោះរវាងការសម្តែង ព្រឹត្តិការណ៍ និងរបស់នោះ, វីដេអូនេះបង្ហាញអំពីការគិតផ្ទាល់ខ្លួននិងបែបកាព្យដោយប្រយ័ត្នប្រយែងអំពី ការបាត់បង់ និង ជីវិត។ តាមរយៈការស្វែងរកលំហនៅតំបន់ទីក្រុងដែលគេទុកឲ្យនៅទទេ ឬដែលគេបោះបង់ចោល ហើយដែលលំហនេះមានសភាពជាការសាងសង់ ឬ ជាការបំផ្លាញ ក្នុងភាពទទេនោះ, អាលី ជាមួយនឹងកំណត់ក្រហម មានបំណងបញ្ចូលព្រលឹងជីវិតចូលទៅក្នុងនោះ។ ទីតាំងនៃ <i>Enter the Ruins</i> គឺការបំផ្លាញនៅបឹងកក់, <i>Enter the Lot</i> កើតឡើងនៅស្ទឹងមានជ័យ នៅកន្លែងរៀបចំសម្រាប់សាងសង់, និង <i>Enter the Past</i> ត្រូវបានរៀបចំនៅផ្ទះអាណានិគមមួយ។ សម្រាប់សិល្បកររូបនេះ ស្នាដៃទាំងនេះ “បញ្ចូលនិង បង្ហាញបង្កង់ ជាការវាស់វែង ពេលវេលា និង លំហ, រវាងទីនេះ និង ទីនោះ, រវាងខាងក្នុង និង ខាងក្រៅ, រវាងអតីតកាល និងអ្វីនៅនឹងកន្លងផុត”។</p>
<p>ខ្មែរ សំណាង</p>	<p>ខ្មែរ សំណាង កើតឆ្នាំ១៩៨២ ខេត្តស្វាយរៀង កម្ពុជា រស់នៅនិងធ្វើការនៅក្នុងពេញ</p> <p>ដោយការកំប្លែងយ៉ាងប្រសព្វ និងការទំនាក់ទំនង, ខ្មែរសំណាង ផ្តល់នូវការបកស្រាយថ្មី</p>	<p><i>គ្មានចំណងជើង</i></p>	<p>2011</p>	<p>វីដេអូទោល មានសម្តែង</p>	<p>4'</p>	<p>ពេញឆ្នាំ២០១០ សំណាង ធ្វើការសម្តែងដ៏គ្រោះថ្នាក់ចំនួន៩ នៅតាមបឹងធំបំផុតចំនួន៥ ក្នុងក្រុងភ្នំពេញ។ គាត់បានចូលទៅក្នុងបឹង កាត់តាមសំរាម ដំណាំបន្លែ ឬគ្រួសារដែលកំពុងរុះរើផ្ទះរបស់ពួកគាត់ ស្វែងរកកន្លែងទប់ខ្លួនរបស់គាត់ឲ្យជាប់។ តាមរយៈទេសភាពទាំងអស់នេះហើយ ដែល <i>គ្មានចំណងជើង</i> បានចាប់ផ្តើមនិងបានបញ្ចប់នៅពេលដែល សំណាង ចាក់ខ្សាច់មួយធុងលើក្បាលរបស់គាត់។ ការសម្តែងដ៏ស្ងៀមស្ងាត់ និងខ្លីៗច្បាស់ៗនេះ គឺសម្រាប់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ ជាសញ្ញាសម្គាល់អំពីការផ្លាស់ប្តូរនៃតំបន់</p>

	<p>មួយអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ រឿងរ៉ាវ បច្ចុប្បន្នដែលមានភាពចម្រុះចម្រាស់ និងការអនុវត្តវប្បធម៌ដែលមានជាយូរលង់មកហើយ ។</p> <p>តាមរយៈការងារចម្បងផ្នែកថតរូប និងការអនុវត្តការសម្តែង សំណាង បង្កើតតួនាទីជាអ្នកចូលរួមម្នាក់ អានអំពីជីវិតប្រចាំថ្ងៃដើម្បីតាមរករឿងរ៉ាវទាំងឡាយដែលមិនទាន់បានដោះស្រាយហើយដែលគាត់គិតថាត្រូវការអន្តរាគមន៍ ទោះជាអន្តរាគមន៍នោះមានលក្ខណៈជានិមិត្តរូបក៏ដោយ ។ ការតាំងពិពណ៌នាថ្មីនេះ រួមមានឆាករបស់កម្ពុជា នៅ HAU, ក្រុងប៊ែរឡាំង, ពិពណ៌សិល្បៈអាស៊ីលើកទី៤ នៅតៃប៊ុ និងពិពណ៌សិល្បៈស៊ីងហ្គេបលើកទី៤ (ទាំងពីរនេះធ្វើក្នុងឆ្នាំ២០១៣)</p>	<p><i>ភាគស៊ី សំណាង កើបខ្សាច់, ភ្នំពេញ</i></p> <p><i>មនុស្សកាសែត</i></p>	<p>2011</p> <p>2012</p>	<p>ការសម្តែង, វីដេអូទោល មានសម្តែង</p> <p>វីដេអូទោល (តម្លើងជាមួយខ្សាច់) មានសម្តែង</p>	<p>18' 29"</p> <p>6' 22"</p>	<p>ទីក្រុង និងជាកាយវិការនៃសាមគ្គីភាពសម្រាប់អ្នកដែលត្រូវគេបណ្តេញចេញដែលមានចំនួនកាន់តែច្រើនឡើងនៅក្នុងទូទាំងប្រទេស ។</p> <p><i>ភាគស៊ី សំណាង</i> ឆ្លើយតបទៅនឹងទីតាំងនិងលក្ខណៈដែលគាត់សម្តែង ។ ពាក់ស្នែងក្របីមួយគូ ដែលក្រុងចេញពីសក់ តំណាងឲ្យតំបន់ជនបទដែលមិនសូវរីកចម្រើនខាងផ្នែកបច្ចេកវិទ្យា ក្នុងប្រទេសកម្ពុជា គេនៅតែប្រើគោជាសំខាន់សម្រាប់ធ្វើដំណើរនិងសម្រាប់កូរដីនោះ សិល្បកររូបនេះព្យាយាមធ្វើឲ្យមានប្រយោជន៍... <i>កើបខ្សាច់, ភ្នំពេញ</i> គឺជាវិច្ឆ័យប្រឹងប្រែងដ៏ជាក់ខ្លួនមួយ ក្នុងការផ្លាស់ប្តូរលំហូរពីខ្សាច់រដ្ឋទៅជាខ្សាច់ឯកជនវិញ ក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញសព្វថ្ងៃនេះ ។ គាត់បានធ្វើដំណើរចម្ងាយ៣០គីឡូម៉ែត្រក្នុងរយៈពេល៣ថ្ងៃប្រមូលសំរាម និងខ្សាច់ដែលកាន់តែមានការកើនឡើង ពីប្រឡាយ ឡូរទឹកនិងទីតាំងកំពុងសាងសង់ទៅជាក្នុងទន្លេមេគង្គ ដែលកំពុងហូរច្រោះយ៉ាងខ្លាំង មួយចំណែកដោយសារតែការបូមខ្សាច់ដែលមានការកើនឡើង ។</p> <p><i>មនុស្សកាសែត</i> ទាញចំណាប់អារម្មណ៍ឲ្យផ្តោតទៅលើប្រវត្តិសាស្ត្រថ្មីៗនៃតំបន់បឹងកក់ហើយទន្ទឹមគ្នានោះ ក៏បានរិះគន់ដល់លក្ខណៈរបស់សារព័ត៌មានក្នុងប្រទេសកម្ពុជានាពេលបច្ចុប្បន្នដែរ ។ សិល្បករ ដែលយកកាសែតពេញខ្លួនរបស់គាត់ ដើរដោយងងឹតងងុលនិងយ៉ាងធ្លាក់ធ្លុង នៅលើអតីតបឹងដែលត្រូវបានគេចាក់ខ្សាច់បំពេញនៅកណ្តាលថ្ងៃក្តៅ ដើរជំពប់លើសំណល់កំទេចកំទីផ្ទះ នៅពេលដែលឡានកាយកំពុងមានចលនានៅក្បែរនោះ ។ គាត់និយាយថា “ដោយសារតែសារព័ត៌មានក្នុងស្រុកមិនចាប់អារម្មណ៍ព័ត៌មានអំពីបឹងនេះ ខ្ញុំប្រើខ្លួនរបស់ខ្ញុំដើម្បីសរសេរព័ត៌មានអំពីបឹងនេះ” ។ ពេលប៉ូលីសសួរគាត់នៅទីតាំងបឹងនេះ គាត់ឆ្លើយតបថា “ខ្ញុំកំពុងលក់កាសែត” ។ ដោយធ្ងល់ក្នុងចិត្ត ប៉ូលីសបញ្ជាក់ថា កន្លែងនោះគ្មានមនុស្សទេ ។ សិល្បករបានឆ្លើយតបថា “ប្រាកដណាស់ អ្នកជំនួញតែងគិតទុកមុនទៅថ្ងៃមុខ ។ អស់លោកកំពុងអភិវឌ្ឍន៍បឹងនេះ ដូច្នេះ ខ្ញុំមកចាំមុន!”</p>
<p>គឹម ហាក់</p>	<p>គឹម ហាក់ កើតឆ្នាំ១៩៨១ ក្នុងខេត្តបាត់ដំបង រស់នៅនិងធ្វើការនៅភ្នំពេញ</p> <p>គឹម ហាក់ ជាអ្នកថតរូបនិងជាគ្រូបង្រៀនថតរូប ។</p>	<p><i>ដូនពេញ</i></p>	<p>2011</p>	<p>រូបថត ឌីជីថល/ ការបញ្ចាំង មានសម្តែង</p>	<p>5' 57"</p>	<p><i>ដូនពេញ</i> គឺជាការឧទ្ទិសដល់អ្នករស់នៅទីក្រុងភ្នំពេញដែលត្រូវខ្មែរក្រហមបណ្តេញចេញហើយមិនបានត្រឡប់មកវិញសោះ ។ ថតតាមបង្អួចខាងក្រោយរបស់រ៉ូម៉េកកង់ប៊ី គឹមហាក់បានថតរូបអាគារវិមាន ផ្លូវ និងមនុស្សក្នុងទីក្រុង ជារឿយៗ ថតនៅពេលយប់ ។ ការដាក់ស៊ុមពណ៌ខ្មៅពីខាងលើនិងពីខាងក្រោម ធ្វើឲ្យមើលឃើញពណ៌ប្រាក់ ដោយបាញ់ពន្លឺជានិមិត្តរូបឲ្យចេញជាកំណាត់ខ្មៅមួយធ្នូតបិទមុខជនរងគ្រោះ ក្នុងអំឡុងពេលដឹកជញ្ជូន</p>

	<p>សកម្មភាពរបស់គាត់ ច្រើនជាការឈ្លែងយល់យ៉ាងជំនាញចំពោះប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមានច្រើនស្រទាប់ អំពីទីតាំង ឬព្រឹត្តិការណ៍ជាក់លាក់មួយចំនួន ។ ការងារជាបន្តបន្ទាប់របស់គាត់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយ និងបង្ហាញក្នុងការតាំងពិពណ៌នាឬពិធីបុណ្យជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ មានទាំង Photo Quai ក្រុងប៉ារីស និង ពិធីបុណ្យរូបថតអន្តរជាតិ នៅស៊ីងហ្គេរី ។ គាត់បានទទួលបាន គម្រោងបង្កើតសិល្បៈនៅសារមន្ទីរព្រានលី នៅទីក្រុងប៉ារីសឆ្នាំ២០១១ ។ ថ្មីៗនេះហាក់ បានបោះពុម្ពសៀវភៅទីមួយរបស់គាត់ដែលមានចំណងជើងថា <i>រូបរូម</i> អំពីពិធីបុណ្យព្រះសពអតីតព្រះមហាក្សត្រព្រះបាទនរោត្តមសីហនុ ។</p>				<p>និងពេលយកទៅពិយាដ ។ ការដាក់ <i>ជូនពេញ</i> ក្នុងបរិបទនៃការសម្តែង និងក្នុងវីដេអូនេះ មើលទៅមិនសូវឃើញច្បាស់ដូចក្នុងស្នាដៃផ្សេងទៀតនោះទេ ។ តាមពិតទៅ វាមិនច្បាស់ថាជា ការសម្តែង ហើយក៏មិនប្រាកដថាជាវីដេអូដែរ ។ ធ្វើតាមផ្លូវដែលមើលមិនឃើញ, សិល្បករ បានចិតចាប់យកស្រទាប់ជាបន្តបន្ទាប់នៃអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល ដោយគិតដល់ក្រុងភ្នំពេញទាំងមូល ដែលបង្ហាញបន្ថែមដោយសម្លេងដែលគាត់បានដាក់បញ្ចូលក្នុងវីដេអូនេះ ។ វីដេអូរបស់គាត់ គឺជាការប្រមូលផ្តុំរូបថតដាក់បង្ហាញក្នុងទម្រង់ការបញ្ចាំងតាមរូបថត ។</p>
<p>លាង ស៊ីកន</p>	<p>លាង ស៊ីកន កើតក្នុងខេត្តព្រៃវែង រស់នៅនិងធ្វើការនៅភ្នំពេញ និងសៀមរាប</p> <p>លាង ស៊ីកន សិក្សាផ្នែករចនានិងគំនូរនៅសាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទវិចិត្រសិល្បៈ នៅភ្នំពេញ ។ ទាំងក្នុងសភាពលេងសើច និងម៉ត់ចត់ ស្នាដៃរបស់គាត់ ជា collage, បដិមា, ការតម្កើង និងវីដេអូ រៀបចំជាផ្នែកៗនៃទេវកថានិងប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងពេលអតីតកាលនិងបច្ចុប្បន្នកាល ជាពិសេស អំពីព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា ។ ស៊ីកន បានចូលរួមក្នុងការតាំងពិពណ៌នាអន្តរជាតិជាច្រើនរាប់ទាំង ពិធីបុណ្យសិល្បៈអន្តរជាតិកាដម៉ាន់ឌុ និង ពិធីពិឆ្លាំម្តងនៅសៀងហៃ (២០១២), <i>បុរាណវិទ្យាសង្គ្រោះ</i> នៅប៊ែរឡាំង និងស្ទូតហ្គាដ</p>	<p><i>លាហើយបឹងកក់</i></p>	<p>2010</p>	<p>ការសម្តែង, វីដេអូទោល មានសម្លេង</p>	<p>10' 07"</p> <p>ធ្លាប់ជាអ្នករស់នៅតំបន់បឹងកក់អស់រយៈពេលយ៉ាងយូរនោះ សិល្បករ លាង ស៊ីកន បានតម្កើងការសម្តែងមួយ មុនពេលត្រូវគេបណ្តេញគាត់ចេញពីផ្ទះ ក្នុងឆ្នាំ២០១០ ។ <i>លាហើយបឹងកក់</i> កត់ត្រាការរិះគន់របស់សិល្បករនេះ ជាពាក្យកាព្យ អំពីការបូមខ្សាច់ចាក់លុបបឹង ។ មនុស្សមួយក្រុមជិះក្នុងទូកមួយ ខំព្យាយាមជួយសង្គ្រោះទង់ឧបកិច្ចមួយរចនា ជារូបត្រី ។ នៅពេលរកឃើញថាត្រីនោះស្លាប់បាត់ទៅហើយនោះ ពួកគេចាប់ផ្តើមសម្តែងជាពិធីដង្ហែសពតាមប្រពៃណី និងបុណ្យសពនៅផ្ទះរបស់សិល្បករនោះ ។ ស្លៀកពាក់ពណ៌សហើយ ពួកគេបានបន្ត “ស្លៀកពាក់” ពណ៌ស ឲ្យត្រី និងពាក់ពណ៌ស ឲ្យផ្ទះដែលនឹងត្រូវគេបំផ្លាញក្នុងពេលឆាប់ៗនោះ ។ បន្ទាប់ពីសម្តែងពិធីហៅព្រលឹងដោយប្រើពពិល និងទៀនរួចហើយ គេបានរៀបចំពិធីឈាបនកិច្ចនៅលើដីខ្សាច់ ។</p>

	<p>ស៊ែនហ្វត គឺជាជនជាតិខ្មែរ-អាមេរិក ជាសិល្បករ។ ស្នាដៃរបស់គាត់ គឺការការស្វែងយល់អំពី ស្នេហា ការបាត់បង់ និងការវិវត្តិខាងក្នុង ដោយរួមមានទាំង ផលប៉ះពាល់នៃការប៉ះទង្គិចផ្លូវចិត្តដែលនៅតែជាប់ជិតដាម, កំហុស, ការបាត់បង់ការគាំទ្រ និងការបណ្តេញចេញ។ ក្នុងឆ្នាំ២០១៣ ការពិពណ៌នារបស់គាត់ជាច្រើន ត្រូវបានរៀបចំដោយ ហ្គារិននីអាយលេន នៃក្រុងញូយ៉ក, អាស៊ីលីង នៅសាកលវិទ្យាល័យមែលប៊ីន និងសាកលវិទ្យាល័យកាលីហ្វ័រញ៉ាឡូសអេនដឺលែស។ ស៊ែនហ្វត ជាអ្នកទទួលបានរង្វាន់ប៊ូសារី សម្រាប់សន្និសីទ PS#19 នៅសាកលវិទ្យាល័យស្ទែនហ្វត (២០១៣), ហើយនាងទទួលបានរង្វាន់ហ៊ីលអេនរ៉េស៊ីដិនស៊ី ក្នុងប្រទេសអូស្ត្រាលី ឆ្នាំ២០១៤។ អាមី ទទួលបានបរិញ្ញាប័ត្រទស្សន៍សិល្បៈ ពីសាកលវិទ្យាល័យប្រោន។</p>	<p><i>បិទក្តមបែក: នៅរង្វង់មូលមានដើមឈើ</i></p>	<p>2012</p>	<p>ម្តែង មានសម្តែង ការសម្តែង/វីដេអូទោលមានសម្តែង</p>	<p>12' 55"</p>	<p>បានរៀបចំឡើងនៅលើសួនសុធារស ដែលត្រូវចាត់ឲ្យរៀបចំដោយ <i>ពិធីបុណ្យទីក្រុងយើង</i>។ ការសម្តែងនោះ មានមនុស្សវាយកំទេចជញ្ជាំងបញ្ឈរទំហំ ៣ x ២ ម៉ែត្រ ដែលគេសង់ឡើងជាពិសេសសម្រាប់ការសម្តែងនេះ ដោយមានប្រើប្រាស់ និងឧបករណ៍ដៃជាច្រើនទៀត។ កុមារដែលរស់នៅក្បែរនោះមួយក្រុមធំបានមកលេងកំទេចសំណង់នោះ ហើយបានចូលរួមផ្នែកទីពីរនៃការសម្តែង។ ពួកគេរួមគ្នាប្រើដៃយកពន្លាកឈូសឥដ្ឋឲ្យស្អាត និងប្រើដុំឥដ្ឋទាំងនោះដើម្បីសង់ជញ្ជាំងឡើងវិញ។ ជាលទ្ធផល គេបានជញ្ជាំងមួយដែលមានទំហំប្រហែល ២៥ស.ម x ៣ ម៉ែត្រ។</p> <p><i>បិទក្តមបែក: នៅរង្វង់មូលមានដើមឈើ</i> គឺជាការធ្វើឡើងវិញក្នុងការសម្តែង ដែលនិយាយថា “keeping up appearances” នៅពេលដែលរបស់ត្រូវបានកំទេច ជាឃ្លាមួយ ដែលស៊ែនហ្វត ផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងរចនាសម្ព័ន្ធសង្គមក្នុងប្រទេសកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន។ នៅតែម្នាក់ឯងនៅលើរង្វង់មូលចរាចរ ក្នុងម៉ោងស្ទះចរាចរពេលព្រឹកក្នុងក្រុងភ្នំពេញ ស៊ែនហ្វត ថតវីដេអូអំពីខ្លួនគាត់កំពុងទម្លាក់ក្តមមួយយ៉ាងជំនាញ ហើយបន្ទាប់មកអង្គុយយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីជួសជុលប្រមូលកំទេចអំបែងដាក់ចូលគ្នាវិញ។</p>
<p>សុខ ចាន់រ៉ាដូ</p>	<p>សុខ ចាន់រ៉ាដូ កើតឆ្នាំ១៩៩៤ នៅភ្នំពេញ រស់នៅនិងធ្វើការនៅភ្នំពេញ</p> <p>“រ៉ាដូ” ចាប់អារម្មណ៍ទៅលើតួនាទីរបស់ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ជាពិសេស តាមស្វែងរក បញ្ញត្តិអំពីសេរីភាព និងតម្លាភាព និងឥទ្ធិពលរបស់វាទៅលើមតិសាធារណៈ។ បច្ចុប្បន្ន គាត់កំពុងសិក្សាប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយចម្រុះនិងវីដេអូក្នុងគម្រោងសិល្បៈ ស-ស និងសិក្សាផ្នែកប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយនិងការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៅសាកលវិទ្យាល័យបញ្ញាសាស្ត្រ នៅភ្នំពេញ។</p>	<p><i>ការចងចាំ</i></p> <p><i>លោកសម្តែង</i></p>	<p>2012</p> <p>2013</p>	<p>វីដេអូទោលមានសម្តែង</p> <p>ការសម្តែង//វីដេអូទោលមានសម្តែង</p>	<p>2' 17"</p> <p>9' 23"</p>	<p>នៅក្នុងវីដេអូទីមួយរបស់សុខ ចាន់រ៉ាដូ គាត់អញ្ជើញមិត្តតាំងពីវ័យកុមាររបស់គាត់ឈ្មោះ រ៉ាដា ឲ្យដើរត្រឡប់ក្រោយតាមពេលវេលានិងលំហ ដើម្បីរៀបរាប់អំពីការចងចាំពីកន្លែងដែលជាផ្ទះពីមុនរបស់ពួកគេនៅក្នុង “អាគារតូច”។ ទាំងគ្រួសាររបស់រ៉ាដូ និងរ៉ាដា បានបាត់ផ្ទះរបស់ពួកគេនៅក្នុង អាគារតូច ក្នុងអំឡុងពេលអ្នករស់នៅដីក្រហមត្រូវគេបណ្តេញចេញក្នុងឆ្នាំ២០០៩ និងផ្លាស់ទៅរស់នៅជិតនោះក្នុងប៊ូឌីង ជាកន្លែងដែលពួកគេរស់នៅដល់សព្វថ្ងៃនេះ។</p> <p>គម្រោងដែលធ្វើឡើងក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅ៦សប្តាហ៍ នៅកន្លែងស្នាក់នៅរបស់គម្រោងសិល្បៈ ស-ស ក្រោមចំណងជើង <i>លោកសម្តែង</i> កត់ត្រាអំពី រ៉ាដូ ជិះកង់ក្នុងក្រុងភ្នំពេញ សួរនាំប្រជាជនអំពីប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ។ បន្ទាប់ពីថតការឆ្លើយតបបានហើយ គាត់ចាក់ផ្សាយភ្លាមៗតាមប្រព័ន្ធសម្តែងលើកង់របស់គាត់ ក្នុង</p>

	<p>ពិពណ៌នាក្រុមរបស់គាត់រួមមាន ប៊ូឌីង និង ទីក្រុង, នៅវិចិត្រសាលខាវលសើន ទីក្រុងញូយ៉ក (២០១៣)។ ការពិពណ៌នា រាត្រីពណ៌ស និង ស្ថិតិស្ថាប័ន របស់កម្មវិធីសិល្បៈយុវជនកម្ពុជា ដែលការពិពណ៌នាទាំងពីរនេះរៀបចំក្នុងឆ្នាំ២០១២ នៅវិចិត្រសាល ស-ស បាសាក់នៅភ្នំពេញ។</p>					<p>ខណៈពេលដែលគាត់ជិះរកមនុស្សផ្សេងទៀតដើម្បីសម្ភាសន៍។ “រលក” ដែលមានការ កើនឡើងនិងចាក់ផ្សាយដដែលៗអំពីទស្សនៈរបស់សហគមន៍នេះ ឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីវិធីដែល ពលរដ្ឋផ្តល់ដំណឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីព័ត៌មាន និង ទស្សនៈយោបល់ ជាជាងពឹង ផ្អែកតែទៅលើប្រភពផ្លូវការ។</p>
<p>ស្វាយ សារ៉េត</p>	<p>ស្វាយ សារ៉េត កើតឆ្នាំ១៩៧២ នៅបាត់ដំបង កម្ពុជា រស់នៅនិងធ្វើការនៅសៀមរាប កម្ពុជា</p> <p>តាមការរស់ឆ្លងកាត់របបហិង្សាចំនួនបី ស្នាដៃរបស់សារ៉េត មានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនយ៉ាង ស៊ីជម្រៅ ប៉ុន្តែ ស្នាដៃរបស់គាត់បដិសេធរាល់ការឈឺចាប់ទាំងឡាយ។ ទាំងការរិះគន់ និងការបញ្ចេញអារម្មណ៍ សកម្មភាពរបស់គាត់ក្នុងចម្លាក់និងក្នុងពិពណ៌នា សុទ្ធតែសំដៅដល់បទពិសោធន៍ជាជនភៀសខ្លួន និងជាជននៅរស់រានមានជីវិតពីដំណើរផ្សេងព្រេង និងភាពគ្មានខ្លឹមសារ។ សារ៉េត បានរួមបង្កើត អង្គការហ្វាតនីស្ទ័រ ដែលជាសាលាសិល្បៈមួយ ក្នុងខេត្តបាត់ដំបង និងទទួលបានម៉ាស៊ីនផ្នែក វិចិត្រសិល្បៈ នៅ ខាអ៊ែន (២០០៩)។ ពិពណ៌នាថ្មីៗនេះរួមមាន ប៊ូលរបស់ខ្ញុំ, មហោស្រពទីក្រុងយើងនៅសៀមរាប (២០១៤), ពិធីពីរឆ្នាំម្តងនៅស៊ីដូប៊ុរី, កម្រងឯកសារមុនការផ្លាស់ប្តូរ ifa នៅប៊ែឡាំង (ទាំងពីរក្នុងឆ្នាំ២០១៣)។</p>	<p>ប៊ូលរបស់ខ្ញុំ</p>	<p>2011</p>	<p>ការសម្តែង// វីដេអូទោល មាន សម្តែង</p>	<p>8' 25"</p>	<p>ប៊ូលរបស់ខ្ញុំ កត់ត្រាអំពីការសម្តែងអំឡុងពេល៥ថ្ងៃ ដែលសិល្បករ បានអូសដំដែក មូលដ៏សំពឹងសំពោងមួយ ក្នុងរយៈពេល២៥០គីឡូម៉ែត្រ ពីរដ្ឋធានីបុរាណ ទៅកាន់ រដ្ឋធានីបច្ចុប្បន្នក្នុងភ្នំពេញ ដោយមានស្វាយរបស់របស់ខាងខាងបន្តិចបន្តួចដែលជន ភៀសខ្លួនជុំវិញពិភពលោកសុទ្ធតែបានស្គាល់។ ទិដ្ឋភាពនៃភាពឥតខ្លឹមសារ ជាសាធារណៈនៃ Sisyphean គឺដើម្បីប្រឈមមុខនឹងលក្ខខណ្ឌនៃអតីតកាលដែល សិល្បករ និង “ទស្សនិកជន” ធ្វើដំណើរតាមការបញ្ចេញអារម្មណ៍ ចូលទៅក្នុងអនាគត។ តាមសម្តីរបស់សិល្បកររូបនេះ “បេះដូងដិតជាប់ស្នាមវិនាសកម្មដោយសារសង្គ្រាមជារៀង រហូត។ ទឹកចិត្ត ដែលជាទីតាំងនៃការច្នៃប្រឌិតរបស់រាងកាយ គឺជាកម្លាំងវេទមន្តមួយ ដែលអាចកែប្រែ ការលំបាក ការភ័យខ្លាច ការឈឺចាប់ ការបាក់ទឹកចិត្ត ឲ្យក្លាយទៅជា ថាមពល និងសេរីភាពប្រកបដោយភាពច្នៃប្រឌិត។ ជាចុងក្រោយ គឺត្រូវខ្លួននេះហើយ ដែលយើងប្រើសម្រាប់ជំនះ”។</p>

<p>ជន សុខ</p>	<p>ជន សុខ កើតឆ្នាំ១៩៨៤ ក្នុងខេត្តតាកែវ កម្ពុជា រស់នៅនិងធ្វើការ នៅភ្នំពេញ</p> <p>ធ្វើការជាមួយសម្ភារៈដែលសាមញ្ញបំផុតនិង សម្រាប់រៀបចំពិធី, ជន សុខ បង្កើតចម្លាក់ ការ តម្កើង វីដេអូ និងការពិពណ៌ ។ ស្នាដៃរបស់គាត់ មានបួសគល់ចេញពីការសង្កេតនិងការពិនិត្យ ពិច័យយ៉ាងដិតដល់ ទៅលើជំនឿនិងការអនុវត្ត របស់សាសនានិងទាក់ទងបញ្ហាព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ ពិពណ៌ថ្មីៗរួមមាន <i>កម្រងឯកសារមុនការផ្លាស់ប្តូរ ifa</i> នៅថ្ងៃទី១៣ (២០១៣), <i>វីដេអូ៖ សិល្បៈ មួយ ប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ</i>, សារមន្ទីរសិល្បៈសីងហ្សឺ (២០១១) ។ ទីតាំងស្នាក់នៅនិងធ្វើការ រួមមាន ក្រុមប្រឹក្សាវប្បធម៌ម៉ាន់ហានថាន់ក្រោម ទីក្រុង ញូយ៉ក (២០១៣), S-AIR, Sapporo (2011), Tokyo Wonder Site, Aoyama (2005), and ក្នុង ពេលខាងក្នុងឆ្នាំ២០១៤ <i>ភាពសម្បជញ្ញៈ</i> នៅ វិចិត្រសាល សានអាត ទីក្រុងហូជីមិញ ។</p>	<p>អ្នក និង ខ្ញុំ</p> <p>ជម្រើស</p>	<p>2011</p> <p>2012</p>	<p>ការសម្តែង/ វីដេអូ ឯកសារ មានសម្តែង</p> <p>ការសម្តែង/ វីដេអូ ឯកសារ មានសម្តែង</p>	<p>1' 40"</p> <p>6' 53"</p>	<p>ជាចំណែកមួយនៃសិក្ខាសាលាជាមួយសិល្បករជប៉ុន សេដឺ ស៊ីម៉ូដា នៅភ្នំពេញ ជនសុខ ត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យសម្តែងនៅសួនវត្តបុរាណ គឺសម្តែងដោយមិនមានការព្រាងទុកមុននូវ ការឆ្លើយតបចំពោះវិមានមិត្តភាពកម្ពុជារៀតណាមនៅទីសាធារណៈមួយ ។ អង្គុយ ពែនក្នុងក្នុងកាយវិការសមាធិ គាត់ទាញអាចនៅពីលើក្បាលរបស់គាត់ បន្ទាប់មកគាត់ ព្យាយាមយកលុយមកបិទលើខ្លួនរបស់គាត់តែមិនបានជោគជ័យទេ ។</p> <p>ក្នុងផលិតកម្មស្រូវតាមប្រពៃណី កសិករប្រើអង្រែងដើម្បីរែងព្រែកគ្រាប់ស្រូវដែលចង់បាន និងគ្រាប់ដែលមិនចង់បាន ។ ក្នុងការ <i>វិញ្ញក</i> នេះ ជនសុខ ប្រើដំណើរការនេះជាមួយគ្រាប់ ខ្សាច់ សំដៅទៅខ្សាច់ដែលគេចាក់លុបបឹងកក់ ។ សម្តែងនៅសសបាសាក់ដែលមានចាក់ ខ្សាច់ពេញ សម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍សម្តែង កន្លែងដីបង្កើតថ្មី៖ កម្មវិធីជប់លៀងឆ្នេរនៅទីក្រុង នោះ សកម្មភាពដដែលៗរបស់ជនសុខជាការសញ្ជឹងគិតអំពីការបណ្តេញប្រជាជន នៅបឹងកក់ចេញដោយបង្ខំ និងសញ្ជឹងគិតដល់មនុស្សមានអំណាចមួយចំនួន ដើម្បីជ្រើសរើស ។</p>
<p>ទិត្យ កន្ទិដ្ឋា</p>	<p>ទិត្យ កន្ទិដ្ឋា កើតឆ្នាំ១៩៨៧ នៅភ្នំពេញ រស់នៅនិងធ្វើការនៅភ្នំពេញ</p> <p>ទិត្យ កន្ទិដ្ឋា ធ្វើការជាមួយប្រព័ន្ធផ្សព្វ ផ្សាយច្រើនប្រភេទ រាប់បញ្ចូលទាំង ចម្លាក់ ការ តម្កើង និងការសម្តែង ។ ទោះបីជាសកម្មភាព របស់គាត់មានភាពខុសប្លែកគ្នាពីអ្នកផ្សេង ក៏ដោយ ក៏ចម្លាក់របស់កន្ទិដ្ឋា កើតឡើងដោយ</p>	<p>ទម្ងន់ខ្សាច់</p>	<p>2012</p>	<p>ការសម្តែង/ វីដេអូ ឯកសារ</p>	<p>10' 58"</p>	<p>សម្តែងនៅ ស-ស បាសាក់ ដែលមានចាក់ខ្សាច់ពេញ សម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍សម្តែង កន្លែងដីបង្កើតថ្មី៖ កម្មវិធីជប់លៀងឆ្នេរនៅទីក្រុង សិល្បករ ទិត្យ កន្ទិដ្ឋា រៀបចំសម្តែង សកម្មភាពនៅពេលថ្ងៃមួយ គឺការងូតទឹក នៅក្នុងផ្ទះសាមញ្ញមួយដោយប្រើផ្តល ។ នាងស្លៀកតែប៊ីគីនិងម៉ាសមុខមួយ គឺម៉ាសដែលគេប្រើការពារការបំពុលផ្សេងៗ ប៉ុន្តែ ថ្មីៗនេះ ម៉ាសមុខនេះត្រូវបានប្រើសម្រាប់លាក់អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកតវ៉ា ។ ដោយខ្លួននាងផ្ទាល់ក៏ជាអ្នករស់នៅក្នុងតំបន់បឹងកក់នោះ កន្ទិដ្ឋា នាំយកមកនូវទិដ្ឋភាព នៃជីវិតដែលនាងទទួលបានជាបទពិសោធន៍ តាំងពីឆ្នាំ២០០៨ ដែលប្រជាជនមួយចំនួន ប្រថុយជីវិតដើម្បីតវ៉ាការបណ្តេញចេញ ដោយមានស្ត្រីនិងកុមារជាអ្នកឈរនៅជួរមុខ ។ បន្ទាប់ពីការបង្ហាញអំពីភាពខ្លាំងពេលឡើងកាំជណ្តើរដោយមានបន្ទុកធ្ងន់នោះ ការសម្តែង</p>

<p>សកម្មភាពតែម្នាក់ឯង ដែលទំនងជា ផ្តល់តម្លៃ ដល់ដំណើរការនិងអព្ភន្តរញ្ញាណ ក្នុងខណៈពេល ដែលការតម្លើងនិងការសម្តែងរបស់នាង ច្រើន មានការចូលរួមនិងជំរុញដោយបញ្ហាសង្គម គឺថា ការគិតរបស់នាងនៅតែផ្តោតទៅលើទំនាក់ទំនង រវាងការចងចាំនិងបទពិសោធន៍ជីវិតក្នុងពេល បច្ចុប្បន្ន ហើយនាងក៏ព្យាយាមប្រើប្រាស់ វិធីសាស្ត្រថ្មីៗក្នុងការរៀបចំបង្កើតសិល្បៈក្នុង បរិបទប្រទេសកម្ពុជា។ ក្នុងឆ្នាំ២០១៣ នាងបាន ធ្វើការនិងស្នាក់នៅ នៅស្នូឌីយោតម្លាភាព នៅបូសេប៉ាស៊ីយ៉ា ក្រុងញូយ៉ក និងពិពណ៌ក្នុង ភ្នំពេញ ៖ កម្រងឯកសារមុនការផ្លាស់ប្តូរ នៅប៉េរូ និងស្ថិតហ្គាត ។</p>					<p>បញ្ចប់ដោយ កាយវិការកប់ខ្លួនឯងក្នុងសភាពស្ងាត់ស្ងៀមនិងស្រងូតស្រងាត់។</p>
--	--	--	--	--	--